

Moji milí členáři..

...přemýšlel jsem nad tématem do Šlágr revue na Vánoce! To je pro mne téma vyčerpané a strašidelné. Já, co neslavím ani narozeniny, mám s tímto problém. Ale prolezl jsem archiv a narazil na nádhernou knihu, kterou napsala moje maminka.

Nepamatuji si, že mi tyto pohádky vyprávěla, když jsem byl maličký klouček. Ale pamatuji, když se mi narodily dcerky, tak vydala knihu o dvou výtiscích, a teď vám ji předávám. Určitě by měla maminka radost, že její smyšlené pohádky poběží do světa. Byl jsem určitě velmi šťastné dítě, když mi maminka vymýšlela vlastní pohádky. Jako starý kmet jsem si je přečetl a vzpomněl na mamčinu lásku. Maminko, děkuji, a zdravím tě tam nahoru. A děkuji za ty hezké pohádky.

Vzpomínám si jako klouček na vánoční přípravy, kdy maminka pekla cukroví, když, a to už jsem byl větší, jsem mohl krájet třeba mrkev do salátu

a ve vaně plaval kapr. Chodil jsem si s ním vždy hrát a pak mi bylo líto, že z té vany zmizel. Ale lítost nahradily dárky pod stromečkem a s odstupem času mohu říci i rodičovské spokojené tváře, když jsem rozbaloval třeba Merkura. A tak si pojďme přečíst pohádku Vánoční hvězda.

Vždyť se blíží Vánoce a pohádky k nim patří. Tak ať jsou vaše Vánoce šťastné a veselé.

Vánoční hvězda

Na jedné lesní pasece stála krásná, štíhlá a košatá jedle. V letních parnech ráda poskytovala lesním zvířátkům chladivý stín, když přšelo, schovala je pod svými hustými větvemi. Měla ráda jejich společnost, nepřípadala si tak osamělá. Ale nejraději měla zimu, období Vánoc. To přicházely děti z nedalekého městečka s dárky pro lesní zvěř. Pro ptáčky pověsily na větve lojové zvonečky, různé bobule, ovoce, pro zajíčky přinesly zelné listy, mrkvičku a jiné dobroty. Veverkám nadělily oříšky, srnkám a jelení zvěři daly do krmelce pod strom zase kaštiny, seno a žaludy, takže zvířátka měla svou štědrovečerní večeři. Jedli bylo líto, že ona sama nemá žádný dárek. Když se všichni po vydatném jídle vrátili do svých domovů, zůstala s ní pouze stará a moudrá sova. Měla plný žaludek a nechtělo se jí trmáct přes celý les domů.

Jedle byla ráda, že si má s kým povídat. „Je mi líto, že jsem nedostala od dětí žádný dárek,“ postěžovala si. „Kdybych měla aspoň malinkou hvězdičku, posadila bych si ji nahoru na špičku, to by byla krása.“ „I to je lehká pomoc. Na nebi je hvězdiček habaděj, stačí některou požádat, ať slétne dolů a posadí se ti na vršek,“ pravila sova a začala silně houkat na hvězdy. Jedna maličká byla tuze zvědavá, co je to dole za rámus, pustila se nebeské klenby a už padala dolů tam, kde stála jedle. Usadila se na vrcholku a nechala si od sovy vyprávět o přání stromu. „Zůstanu tady, ale ne na dlouho. Musím se vrátit na nebe, abych svítila celému světu.“

Tak zůstala sedět na špičce stromu a věřte, byla to veliká krása. Zvířátkům i dětem se to moc líbilo. Nastal den rozloučení a také problém, jak dostat hvězdičku zpět na nebe. Pokoušeli se ji tam odnést ptáčkové, protože ti vylétnou vysoko, ale marně. Nakonec tento problém vyřešily děti. Doběhly domů pro nafukovací balónek, přivázaly na něj hvězdičku a ta vylétla k nebi jako šipka. Ještě na něj z výšky volala, že o příštích Vánocích přiletne zase a vezme s sebou své sestřičky hvězdičky.

Tak každý rok přilétají na jedli a přála bych vám vidět tu velkou krásu. Náš strom září jako ten nejkrásnější vánoční stromeček. Po svátcích je děti přiváží na balónek a ony se vrací na nebeskou klenbu, aby svítily všem lidem na cestu.